

The Great Faith
of the Third
Universal Amnesty

Biography of His
Holiness Hộ Pháp

**A Biographical Sketch of
His Holiness Hộ Pháp Phạm Công Tắc**

The Speech of Thượng Sanh Cao Hoài Sang/ Head of Temporal Affairs

21st May 1964/ The Tenth Day of the Fourth Lunar Month, Year of the Dragon

(repeated by Thượng Tám Thanh at the Internment of the earthly remains of His Holiness Hộ Pháp Phạm Công Tắc, 5th December 2006, Tây Ninh)

Translated from Vietnamese by: Tam Dao & Dr. Christopher Hartney

As a representative of the Hiệp Thiên Đài, I would like to read the biography of His Holiness Hộ Pháp, who was a great dignitary, a heavenly appointed one, a man who has made a great contribution to the Caodaist Religion. If we read about him we read about his great spiritual contributions, his great building works, that is, the construction of both the concrete and spiritual forms of our religion, forms which make the reputation of our faith resound throughout the world. If without the grace of His Holiness Hộ Pháp Phạm Công Tắc, he who exhausted himself both with his heart and with his thoughts, at this moment Vietnam would not yet have a Great Way which is this Great Way for the Third Universal Amnesty (Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ / 大道三期普度). This religion now has more than 2 million believers, its majestic and solemn Great Divine Temple and other magnificent buildings both in the urban areas of Tây Ninh and the outlying parts of the Holy See constitute a significant part of Tây Ninh Province.

Although the biography of His Holiness Hộ Pháp has been published as book at the Holy See on 24 June 1955, I thought we should at least mention once more the brief summary of his role in establishing this religion so that believers can remember his deeds and keep in the depths of their hearts his sublime and supra-earthly example. He was an extraordinary Being who dedicated his entire life to the service of humanity.

His Holiness Hộ Pháp was born into the Phạm family on the 5th day of the fifth lunar month year of the Tiger (1890) at An Hòa village in the Trảng Bàng District of Tây Ninh Province. He attended the college of Chasseloup-Laubat, which is often referred to as our national school.

During his 20s he worked for the Customs Department; with intelligence, honesty and an uncorrupt character. He shouldered many important responsibilities, however, he was not like other government officers who used their positions in order to threaten and press the common folk for bribes and favours. His purpose was not to take advantage of officialdom in order to create happiness for himself alone, or to glorify his name or for the advancement of his family. Rather, his intent was to seek out like-minded spirits around him and make close friendships. He sought to reveal his soul to his friends in discussions that went far into the quiet of the night. In sharing these friendships, Phạm Công Tắc and

his companions were worried about the destiny of their nation and of the people who were then under the oppression of the autocratic government ruling over them at that time.

They witnessed first hand how the French colonial authorities were rapidly increasing their power. Alas, the Vietnamese intelligentsias were still trapped within a cycle of gaining and benefiting from selling their good name.

Phạm Công Tắc and his comrades felt hopeless and together they deeply resented the state of the nation. They shared each other's sorrows, complaints and lamentations.

During this time he tried to find oblivion in the elevated pastimes of the cultural life; sometimes he joined his friends in playing music, or reciting poetry or just conversation and drinking.

Money was not plentiful, but he was always generous and chivalrous to those who were poor. In fact he gave succor to anyone who was made miserable by earthly concerns or beset by misfortune or the general hardship of life. To these people Phạm Công Tắc and his comrades would always try to find a way to offer help.

In his simple life, he was always a great admirer of nature, and would delight in a cool breeze, a bright moon, the scenery of the mountains and rivers, a stroll in the countryside, or just wandering about contemplating his dreams, despite these joys he always carried in his heart concerns for the future of his country. One night he said to his two close friends,

“A life where you are focused on money makes you obsessed with the smell of material things. We must look for temples and seek to practice the Way. We must do this in order to avoid seeing again and again these stories that break our hearts with a pain so intense that we forever wish to turn our eyes from such injustices.”

In about June 1925, after a discussion with close friends with whom he had intellectual discussions and played music, there was one companion who told the group about a number of intellectuals in Phnom Penh who, at that time, were regularly experimenting with table tipping (séance). They invited the spirits of those who had passed away to come and speak with them. This person also explained how one should use a three-legged table and he showed them the methods of communicating with the spirits in the invisible realm.

His Holiness Hộ Pháp and his friends tried to remember this method and after a few weeks they began experimenting. This was done together with Mr Cao Quỳnh Cư, Mr Cao Quỳnh Diêu, Mr Võ Văn Nguyên, and Mr Cao Hoài Sang. They began to practice table tipping at the house in Darras Street near the Thái Bình Market (Saigon).

The first time they tried, a single spirit entered into the séance and transmitted a (Đường Luật) poem. This first spirit was quite senior – it was that of Cao Quỳnh Tuân who was the

father of His Holiness Cao Thượng Phẩm. The Hộ Pháp was very happy with this result. Subsequently, every night they held meetings and carried out table tipping for entertainment. Over time more people came into the group such as Mr Nguyễn Trung Hậu, Mr Trương Hữu Đức, Mr Trần Duy Nghĩa, Mr Trương Văn Tràng, and Mr Lê Thế Vĩnh. Amongst the Beings who descended and transmitted poems, there was one Being who did not want to present his name but was recognised only by [the first three vowels of Vietnamese] A, Ẫ, Ầ. This Being offered to come every night and teach the group about various religious writings and doctrine and to speak about many things beyond the knowledge of those present. This made Hộ Pháp and his friends display a very special respect for this “voice.”

On the night of the 24 December 1925, the Venerable “A Ẫ Ầ” came to reveal to us all that He was no other than the Supreme Being who had now come to Vietnam to establish the foundation of the Great Way, and that this Way would liberate humanity during the Third Amnesty. He undertook the holy name of Cao Đài Tiên Ông Đại Bồ Tát Ma Ha Tát. Since that time His Holiness Phạm Công Tắc, together with his friends, showed the deepest respect, worshipping the Supreme Being, Jade Emperor of Heaven. It was in this manner that they became believers in the Caodaist Religion.

Not long after this night in 1927 Phạm Công Tắc was appointed Hộ Pháp by Heaven, head of the Hiệp Thiên Đài. Directly under his authority were the Thượng Phẩm (Head of Religious Affairs) and Thượng Sanh (Head of Temporal Affairs). He was the first person appointed by Heavenly Command. After this, many of his friends in the séance group were also given Heavenly appointments in the Hierarchy of the 12 Zodiacal Lords of the Hiệp Thiên Đài of the Great Way for the Third Universal Amnesty.

His Holiness is the one who unveils the Mystery of the Invisible and is the maintainer of the rules and laws of the New Religion. He is the one who pronounces judgments on dignitaries and disciples alike. He elevates the dignity of the fervent through their merit and brings sanctions against those who have committed faults. In order to keep the dignitaries and adepts free of the sufferings inflicted by the laws of karma, he keeps an impartial heart in order to propagate the Way. He used the mysterious and secret dharma to guide all the evolved souls towards entering the Bát Quái Đài [the Council of the Great Spirits which heads the Eight States of Soul, the Eight-sided Palace of God's presence, the Eight Trigrams Palace] to unite there with the Genies, Saints, Immortals and Buddhas.

In the year 1934, the Acting Pope Lê Văn Trung discarnated and returned to the immortal realm. After the memorial service that celebrated the Đại Tường/ (greater mourning period - 581 days after the date of death) for the deceased Acting Pope, a great meeting of all believers was held and additionally a Sacerdotal Council was convened. This was called to resolve business left outstanding from the Acting Pope's death and was held on the

8th November 1935 [other source cited: 6th day -11th lunar month – year of the Dog/ Giáp Tuất (12th -Dec-1934). The whole meeting with one voice elected His Holiness to hold the unified religious powers [of the Religion] until the Cardinals were officially appointed. From this time His Holiness remained in charge of the two powers of the faith – the leadership of the Cửu Trùng Đài and the leadership of the Hiệp Thiên Đài. With his whole heart he now worked even more intensely for the Way.

The point to which we should pay most attention is the way this venerable soul has offered every part of his profound heart and all of his goodwill. He overcame many difficulties because of his love for humanity. He carried the Divine Will for the world and so the world will now be blessed by the Supreme Being. Alas, he was unable to escape the disasters that would follow. And he would come across so many horrible ordeals that to hear them recounted once more makes our tears gush.

Because the French Colonial forces were in doubt about the aims of the Caodaist Religion, and because they suspected that His Holiness was seeking to build another country within the larger nation, and, also, because they suspected he intended to liberate the Vietnamese people, His Holiness and a number of the hierarchy of the Sacerdotal Council were arrested on the 4 June 1941, the year of the Snake (Canh Ty), and on the 27th July 1941 they were exiled to the island of Madagascar. They were forced into exile from their homeland for a period of five years and two months.

This test was so onerous that whoever was placed in a similar situation would have their strength and their determination sapped. Even the will of a great hero would falter. But because His Holiness could communicate with the Divine Beings through the agency of automatic writing, though his body was tortured and maltreated, his spirit nevertheless overflowed with an incomprehensible belief. His mind remained bright and clear, and he kept all his faith in the Supreme Being. For a Vietnamese man Madagascar was beyond the horizons, a place where the water was like poison and the forests impenetrable, often death hung close by. Still, with the power and protection of the Divine Beings His Holiness avoided all sorts of misfortunes.

Retuning home in 1946, His Holiness had to face numerous and almost-unsolvable problems. These included those believers who were terrorised in purpose. Moreover, the Colonial French were taking advantage of the presence of the British Army and sought to use these forces to reclaim Vietnam for themselves. The nationalist parties were divided in the face of their enemies and the resistance movement was burning for action. These divisions were at the time hidden, but thankfully with his prestige and his brilliant thinking His Holiness was able to calm the nationalist parties and reorganise the Caodai army. He did this so that it could protect the Holy lands and reclaim some sense of certainty and happiness for all the believers of the religion.

His work led to the building of the Great Divine Temple. This has become a significant modern work. It not only receives compliments by visitors, but is also greatly admired by architects. Such a great work was completed only by the contribution of the believers in the religion. The financial means and the building materials were very hard to come by. It is thanks to the kindness of the Spiritual Pope, Lý Thái Bạch (Li Tai Pei), who through séance, gave step-by-step instructions and models from the start through to the time of the building's completion.

The foundation had been laid in 1933, but full-fledged construction did not begin until 1936. In 1941 the external construction was completed but the Great Divine Temple had not been decorated by the time His Holiness was exiled. The work came to a halt.

In 1946 His Holiness returned to Vietnam and continued to prepare the construction according to his wishes. The Great Divine Temple was open in 1947 but it was not until 1954 that the last works on the building were completed. Finally the inauguration ceremony was held in the first month of the year “Ất Mùi” (Year of the Goat)/ 1955.

The length of the Great Divine Temple is 145 metres long; its width is 40 metres; and its height at the Hiệp Thiên Đài is 36 metres. At the Cửu Trùng Đài the height is 25 metres, and at the Bát Quái Đài 30 metres. The Great Divine Temple faces West and shows the charm and beauty of the emblems of the Three Religions and the Five Levels (of spiritual attainment). How great the accomplishment is! But His Holiness was very modest in speaking of it. He said that he only obeyed the instructions of the Supreme Being and the Great Immortal (Chinese Poet) Li Po/ Li Tai Pei, and that He himself made no contribution to the building whatsoever.

There was a friend of his who is a dignitary of the Hiệp Thiên Đài. He wrote a poem in honour of His Holiness. The Hộ Pháp exchanged poems with this man with a very modest tone.

*Your piety is imbued with the dyes of divine nature - brilliant colourings,
Celebrated or hated for your good deeds or bad - their judgments are earth-bound
Banishment cannot effect your dignity
Wealth and reputation would only make you laugh
Your life has galloped down such treacherous paths -
But battered by tail winds, carried by head winds the crane still flies on.
Although you wish to repay all the debts you owe to your nation
Just try paying one - and forget about the interest.*

In the hope of spreading the Way overseas, His Holiness worked very hard to devise a plan to achieve this goal. This depended on his diplomacy, his skills and his fondness for good and talented people. Because of his efforts, today the Caodaist Religion has worthy representatives, especially at international conferences regarding religion and theology.

For example, Mr Gabriel Gabron was appointed Instructor of the faith (Tiếp Dẫn Đạo Nhơn). He represented the Caodaist Religion firstly at the International Spiritualistic Congress of Barcelona in 1934, secondly at the World Congress of Religions in London in 1936, thirdly at the International Spiritualistic Congress of Glasgow in 1937, and at the World Congress of Beliefs in Paris in 1939. In this way the Holy Name of the Caodaist Religion has spread all around the world.

After the inauguration ceremony of the Great Divine Temple (1955), His Holiness Hộ Pháp needed to develop and alter the internal affairs of the religion. The most pressing area was to develop the Charity Body (Phước Thiện) to give it a more organised form and then help this organisation become stable and independent and, finally, to serve the charity affairs of not only the religion, but also society at large. Another great work of his, one that we should recognise, was his efforts in building the Long Hoa market. Disregarding the difficulties and the hard labour, every day he appeared at the building site to personally direct those who were contributing to this construction. This work remained on schedule until changes were made that left the construction incomplete. These events made the hierarchy and the believers bitter.

At the beginning of the 8th Month, Year of the Goat, 1955, the head of the Caodaist Army, who had himself been appointed by His Holiness, was caught up in the nationalisation process of all military forces. He turned against the hierarchy and formed a committee that was dedicated to purging the Religion. By his actions many co-believers ended up in gaol. Some female co-believers were also imprisoned for a number of months. His Holiness was placed under house arrest in the Hộ Pháp Đường (the Hộ Pháp's office). The army surrounded the Hộ Pháp Đường from 20th day of the Eight Month, Year of the Goat (1955) to the 5th day of the First Month, Year of the Monkey, (16 February 1956). With this unbearably sad situation between believers fighting each other, His Holiness together with his entourage left the Holy See at 3AM on the morning of this last day. He traveled directly to the capital of Cambodia.

His Holiness left behind the original temple of Caodaist Religion. He carried in his heart so much bitterness and anguish because he had left behind many dignitaries and all of the believers that were helpless as if they were birds straying from their flock or the chicks straying from their mother. The brutal storm had come; there was nothing left to do but leave.

Nevertheless this sublime man remained virtuous whether advancing or retreating. Seeing that he had not done anything wrong, His Holiness, to relieve the sorrow in his heart gave over both the bad and the good to the Supreme Being and he hoped that He would direct His will where He might. Phnom Penh was a place where Hộ Pháp had already been to for a number of years to spread the Way. From then His Holiness continued to serve humanity

and to concern himself with the building of a Holy Mother Temple to guide and serve both dignitaries and believers. He tried to keep silent and waited for the political situation in Vietnam to change so that he may return and undertake once more the mission entrusted to him by the Supreme Being.

He was like an eagle that had flown up through many levels of clouds. Over many years he had weathered many brutal storms; it was time for him to rest his wings. His Holiness was living in a strange land. Although he was cared for by believers with the utmost diligence, and although he did take some rest and although he did take care of his health, with his heart full of love and yet replete with homesickness he turned, at last, toward his homeland. He was worried about his country's troubles, and the people living in misery. His soul could not avoid being stirred. Nostalgia filled his heart with sadness.

This state of being careworn could only continue to grow in a person who had such a clear and patriotic vision. Perhaps the Supreme Being would like to return him to his divine position. It would be easier for him to develop and change the Faith in that realm than in this world. Soon after his sickness he departed the earth for the immortal realm at last.

His Holiness disincarnated on the 10th Day of the Fourth Month Year of the Pig (17th May 1959). By the grace of heaven he lived until his 70th year.

He left a written will which can be summarised as followings:

Whenever Vietnam attains independence and the country is unified, His lotus-flower coffin may be brought back to the Holy See.

*How sad - the moon over the Palace of the Dao now wanes
The fog obscures the heights of Mount Tuy
The sound of the bejeweled flute abruptly stops
Wisdom has returned to the void.*

The Holy Land was established by his mind. Now we no longer see His Holiness return to guide the children of the Supreme Being on the Holy Path of Virtue. Normally the situation of death and parting is the focus of the most suffering in our lives, but in terms of the Đạo (Way/ Tao) His Holiness is an Divine Being who has obeyed the order of Heaven to come down to the earth and establish a Religion that will last 700, 000 years. Therefore, the disincarnation of His Holiness is a spiritual or heavenly reward for a soul who has completed the responsibilities he was given. Now he returns and submits to the Supreme Being after having carried out his orders. The legacy that he left behind was a series of very extraordinary works. He is represents, to the dignitaries and his beloved believers, the patience and sacrifice of a great person. One who spent his whole life not caring for himself,

but who instead entered many times into the circle of life and death in order to complete his mission to religion and to humanity.

Remember his gracious example! All of us dignitaries must cultivate a noble mind and follow his example of integrity, that is, we must practice altruism in order to build up and solidify the great common work of the Đạo (Tao/ Religion). This is because we are standing among the Holy Body of the Supreme Being and have been entrusted to us by His Holiness.

May the Divine Beings grant us their grace and bless all the faithful.

Respectfully yours.

TIỂU SỬ ĐỨC HỘ PHÁP

(Trích lục bài thuyết Đạo của Đức CAO THƯỢNG SANH

đọc tại Đền Thánh ngày 10/ 04/ Giáp Thìn /DL 21/ 05/ 1964).

Đại diện cho Hiệp Thiên Đài, tôi xin đọc tiểu sử của Đức Ngài một chức sắc Đại Thiên Phong có đại công với Đạo. Đọc lại một sự nghiệp thiêng liêng, mà Đức Ngài đã bồi đắp một công trình kiến thiết vĩ đại, một cuộc xây dựng về hình thức lẫn tinh thần làm cho tiếng tăm vang vọng khắp mặt địa cầu. Nếu không phải là nhờ ơn công đức của Đức Hộ Pháp Phạm Công Tắc, đã chịu lao tâm tiêu tứ góp phần công cán lớn hơn ai hết để tạo thành thì chắc hẳn giờ này nước Việt Nam chưa có một nền Đại Đạo gọi là Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ, với hơn 2 triệu tín đồ, với một Đền Thánh uy nghi hiển hách và các dinh thự uy nga, cùng các vùng nội, ngoại ô thánh địa chiếm một phần diện tích đáng kể của tỉnh Tây Ninh.

Mặc dầu tiểu sử of Đức Hộ Pháp đã được xuất bản thành sách ở Tòa Thánh ngày 24 tháng 6 năm 1955, tôi thiết nghĩ cũng nên nói lên sơ lược nền Đạo của Đức Ngài, để chư đạo hữu ghi nhớ trong thâm tâm cái gương cao siêu thoát tục của một Đấng phi thường đã phí cả kiếp sanh phụng sự cho nhơn loại.

ĐỨC HỘ PHÁP sanh vào gia đình họ Phạm nhằm ngày mùng 05 tháng 05 năm Canh Dần (1890), tại làng An Hòa, Trảng Bàng, Tây Ninh.

Đức Ngài xuất thân tại trường Chassloup Loubat tục gọi trường Bốn Quốc, ra giúp việc Sở Thương Chánh năm 20 tuổi. Nhờ tánh chất thông minh và liêm khiết Ngài từng giữ nhiều chức vụ quan trọng. Tuy nhiên Đức Ngài chẳng phải như nhiều công chức cậy thế quyền bóc lột công chúng cho đầy túi tham. Mục tiêu của Ngài chẳng phải mượn quan trường để tạo hạnh phúc, làm cho vinh thân mà là cốt chí tìm bạn đồng chí, kết bạn tri âm cùng nhau thố lộ trong lúc canh chầy khoảnh vắng mà lo cho vận nước, lo cho non sông, nòi giống đang bị áp bức cường quyền chuyên chế.

Lúc bấy giờ, nhìn thấy thực lực của thực dân Pháp càng ngày càng thêm bành trướng, mà trong làng trí thức Việt Nam ta còn đang trong vòng bán lợi mua danh. Đức Ngài và bạn đồng chí thấy vậy lấy làm thất vọng, chỉ biết cùng nhau uất hận, thở than châu mày, phiền muộn.

Thôi thì Đức Ngài tìm lãng quên trong mấy thú phong lưu, lúc cầm đờn chén rượu, lúc ngâm phú vịnh thi. Tiền bạc không dư giả nhưng Đức Ngài mở rộng lòng nghĩa hiệp, ai khổn khó, ai bần hàn, ai rủi vươg quân nạn, ai phong trần đọa lạc thì Đức Ngài liền cùng mấy bạn thâm giao tìm phương trợ giúp. Vui với gió mát trăng thanh, thích cảnh nhàn non nước, khi rảo bước đồng quê, khi mượn thú giang hồ giải mộng. Nhưng lúc nào Đức Ngài cũng canh cánh bên lòng, nhiều nỗi âu lo cho tiền đồ của non sông Tổ Quốc. Có một lần Đức Ngài nói với hai người bạn thân nhất của Đức Ngài như vầy: “Đời kim tiền làm cho thiên hạ đảo điên

trong ao tù vật chất không biết bao nhiêu, chúng ta phải tìm nơi chùa miếu mà tu hành, thì mới khỏi mong thấy cảnh đau lòng trái mắt”.

Vào lối tháng 06/ 1925, sau khi luận bàn với nhóm bạn tri âm trí thức và là những bạn đờn tài tử, có một bạn biết hiện giờ tại Kiêm Biên (Phnompenh) có nhiều trí thức thường hay chơi xây bàn mời các vong linh của người quá cố về nói chuyện. Người ấy cũng nói rõ phải dùng cái bàn ba chân và cách thức giao tiếp với các vong linh ở cõi vô hình.

ĐỨC HỘ PHÁP và các bạn cố nhớ việc đó và sau vài tuần Ngài cùng các Ông: Cao Quỳnh Cư, Cao Quỳnh Diêu, Võ Văn Nguyên, Cao Hoài Sang họp nhau khởi sự thi hành việc xây bàn tại nhà ở đường Dárras, gần chợ Thái Bình.

Lần đầu tiên một Chơn-linh nhập đàn cho thi đường luật trước hơn hết là cụ Cao Quỳnh Tuân đấng thân sinh của Đức Cao Thượng Phẩm. Đức Hộ-Pháp và các bạn rất hân hoan về cái kết quả này nên thường đêm đều có nhóm họp để giải trí trong việc xây bàn. Lần hồi trong nhóm có thêm các Ông Nguyễn Trung Hậu, Trương Hữu Đức, Trần Duy Nghĩa, Trương Văn Tràng, Lê Thế Vĩnh...

Trong các vị giảng xuống có một vị không chịu xưng danh mà chỉ cho ba chữ A Ẳ Ẳ vị này hàng đêm thường giảng xuống dạy văn chương Đạo lý nói nhiều điều cao xa làm cho Đức Hộ Pháp và các bạn vô cùng khâm phục.

Mãi đến đêm 24 tháng 12 năm 1925 vị A Ẳ Ẳ mới cho biết mình chính là Đấng Chí Tôn nay đến Việt Nam lập nền Đại Đạo giải thoát chúng sanh trong kỳ ba và Ngài lấy danh CAO ĐÀI TIÊN ÔNG ĐẠI BỒ TÁT MA HA TÁT. Từ đó Ngài cùng các bạn kính cẩn tôn thờ ĐỨC CHÍ TÔN NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐẾ và làm Tín-đồ Đạo Cao Đài.

Cách đó không lâu, năm 1927 Đức Ngài thọ phong Hộ Pháp chưởng quản Hiệp Thiên Đài trực tiếp dưới quyền có Thượng Phẩm, Thượng Sanh. Đức Ngài là người đắc vị Thiêng-liêng trước hết, sau có các bạn trong nhóm đắc phong trong hàng Thập Nhị Thời Quân Hiệp Thiên Đài của Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ.

Đức Ngài là người nắm cơ mầu nhiệm của Đạo và luật của đời, xử đoán chư Chức-sắc Thiên phong và cả Tín-đồ, có công thì ban thưởng có tội thì chiếu luật Đạo mà trừng phạt, để con cái Đức Chí Tôn khỏi phạm Thiên Điều, giữ dạ vô tư mà hành Đạo, dụng Bí pháp để đưa các Chơn-hồn vào Bát Quái Đài đặng hiệp cùng chư Thần, Thánh, Tiên, Phật.

Qua năm 1933, Đức Quyền Giáo Tông Lê Văn Trung đấng Tiên, sau khi lễ Đại tường nhằm ngày mùng 8 tháng 11 năm 1935, một Đại-hội gồm cả Nhơn-sanh và Hội-thánh nhóm họp nhằm giải quyết việc Đạo. Toàn Hội thống nhất bầu cử Đức Ngài Hộ Pháp cầm quyền thống nhất chánh trị Đạo cho đến ngày có Đầu-sư Chánh vị. Từ đó Đức Ngài nắm quyền Chưởng quản Nhị Hữu Hình Đài (Cửu Trùng Đài – Hiệp Thiên Đài) tận tâm xây dựng đại nghiệp Đạo.

Điều chúng ta nên lưu tâm là một bậc Đại-Đức đã lấy hết chánh tâm và thành ý, trải bao khó nhọc vì chủ nghĩa thương đời nhằm thực hiện phần nào đó Thiên ý đặng cho nhơn loại được gội nhuần ơn huệ của Đức Chí Tôn mà cũng không tránh khỏi những nạn tai bất thường, phải trải qua những thử thách kinh hồn, khiến cho ai nghe đến cũng chầu mày ứa lệ. Vì thực dân Pháp nghi kỵ về tôn chỉ của Đạo Cao Đài và quả quyết Đức Ngài lập một nước nhỏ trong một nước lớn, cố ý giải phóng cho dân tộc Việt Nam.

Đức Ngài và một số Chức-sắc bị bắt tháng 06 năm Tân Ty (1941) và cho đến 27/ 7/ 1941 thì bị lưu đày qua Madagascar, phải lìa quê hương trong 5 năm 2 tháng.

Cơn thử thách quá nặng nề, dẫu cho ai lâm vào tình trạng đen tối như vậy thì tính cương quyết cũng tiêu ma, chí anh hùng cũng tan biến nhưng nhờ Đức Ngài có thể tiếp xúc với các Đấng Thiêng Liêng bằng cơ bút nên xác thân dù bị đọa đày nhưng tinh thần vẫn vững đức tin, trí não vẫn quang minh kiên tâm để hết đức tin nơi Đại Từ Phụ.

Nơi ven trời góc bể nước độc, rừng thiên, lấm phen cái chết đứng kề bên, nhưng Đức Ngài nhờ sức Thiêng liêng che chở nên mọi nạn tai đều qua khỏi.

Về đến nước nhà 1946 Đức Ngài phải đương đầu với bao khó khăn nan giải: Nào là Tín-đồ Cao Đài bị khủng bố giam cầm, nào là thực dân Pháp dựa vào thế quân Anh muốn tái chiếm lại Việt Nam, nào là các Đảng phái Quốc-gia bị mưu ly gián của các thế lực thù địch. Nên dù phong trào kháng chiến đang sôi sục mà sự chia rẽ đang ngấm ngầm thực hiện nhưng đã có uy tín và sự sáng suốt Đức Ngài đã trấn an các Đảng phái Quốc-gia, chấn chỉnh quân đội Cao Đài bảo vệ vùng Thánh-địa đem lại sự an vui cho toàn cả Tín-đồ...Công việc của Đức Ngài là kiến trúc xây dựng Đền Thánh đây là công trình tân kỳ vĩ đại, không những làm cho các du khách ngợi khen mà các kiến trúc sư vô cùng kính phục.

Một công trình kiến trúc lớn lao như vậy mà Đức Ngài chỉ dùng nội công quả của Tín-đồ trong bốn Đạo, phương tiện về tài chính cũng như về vật chất rất eo hẹp. Đó là nhờ nơi Đức Lý Đại Tiên giáng cơ bút lần hồi chỉ dẫn các kiểu mẫu cho đến khi hoàn thành.

Nền móng bắt đầu năm 1933 đến năm 1936 mới khởi công cho đến năm 1941 công cuộc kiến trúc bên ngoài vừa hoàn thành, Đền Thánh chưa được trang hoàng thì Đức Ngài bị lưu đày nên công việc tạm đình lại.

Năm 1946 Đức Ngài về nước tiếp tục sửa sang theo ý muốn. Đền Thánh mở cửa ngay năm 1947 nhưng đến năm 1954 mới thật hoàn tất và Lễ Khánh Thành vào Tháng giêng năm Ất Mùi 1955.

Đền Thánh dài 145m, rộng 40m, cao 36m về phía góc Hiệp Thiên Đài, 25m nơi Cửu Trùng Đài và 30m nơi Bát Quái Đài, day mặt về hướng Tây phôi bày hết cái tinh vi mỹ lệ bằng những biểu hiện của Tam Giáo, Ngũ Chi. Công trình vĩ đại như thế mà Đức Ngài chỉ khiêm

tồn bảo là làm theo lệnh dạy của Đức Chí Tôn và Đức Lý Đại Tiên Trưởng chứ mình không có công chi hết.

Nhơn một bạn trong Hiệp Thiên Đài có làm thơ chúc mừng Đức Ngài, Đức Ngài cũng họa vận lại bằng ý tứ khiêm nhường như sau:

*Sắc son đượm tánh nhuộm màu tươi,
Hay dở khen chê để miệng đời.
Đày đọa xác thân không hổ thẹn,
Sang vinh nghĩ phận quá buồn cười.
Vó ký từng trải đường nguy hiểm,
Cánh Hạc quen chiều gió ngược xuôi.
Ước trả mảy may ơn xã-tắc,
Nợ muôn đền một kể chi lời.*

Riêng phần truyền bá Đạo ra ngoại quốc, Đức Ngài cũng lắm công phu trừ liệu phương sách. Nhờ nơi tài ngoại giao và bốn tánh trọng hiền của Đức Ngài nên ngày nay Đạo Cao Đài mới có những đại diện xứng đáng trong các Hội nghị Quốc tế về Tôn giáo và Thần học.

Đó là ông Gabriel Gobron thợ Thiên Phong Tiếp Dẫn Đạo Nhơn đã đại diện cho Đạo lần thứ nhất trong Hội nghị Quốc tế về Thần học tại Bercellone năm 1934, lần thứ hai, thứ ba trong Hội nghị Quốc tế về Tôn giáo và Thần học tại Glasgow năm 1937, lần thứ tư tại Hội nghị Quốc tế về Tôn giáo ở Paris năm 1939. Nhờ vậy mà Thánh danh Đạo Cao Đài đã được loan truyền khắp mọi nơi trên thế giới.

Sau Lễ Khánh Thành Tòa Thánh Đức Hộ Pháp lo chấn chỉ nội bộ, nhất là lo Phước Thiện có thêm nhiều cơ quan vững chắc giúp cho cơ quan này có thể tự túc và phục vụ cho việc từ thiện đối với Đạo và đời. Một công trình đáng ghi nhận nữa là Đức Ngài lo kiến tạo chợ Long Hoa, không nề gian lao khổ cực mỗi ngày chính mình điều khiển chỉ dẫn cho công quả. Công việc tiến hành thì có sự biến đổi xảy ra làm cho việc kiến tạo dở dang, gây uất hận trong Chức-sắc và toàn cả Tín-đồ. Số là đầu tháng 8 năm Ất Mùi (1955) vị Tổng Tư Lệnh Quân đội Cao Đài do chính Đức Hộ Pháp lập nên, khi được Quốc gia hóa đã lập Ban Thanh Trừng, bắt nhiều Đạo-hữu giam cầm. Một số Tín-nữ cũng bị câu lưu mấy tháng và Ngài cũng bị giam lỏng nơi Hộ Pháp Đường xung quanh có quân đội võ trang canh giữ từ 20 tháng 8 năm 1955 đến mùng 5 tháng giêng năm 1956.

Vì quá buồn tủi cho cảnh đồng Đạo tương tàn, Đức Ngài cùng một số Chức-sắc tùy tùng đã rời khỏi Thánh-địa vào lúc 3 giờ khuya ngày ấy, nhắm Thủ đô Miên quốc trực chỉ. Đức Ngài rời xa Tổ-đình mà lòng mang theo bao nhiêu u uất khổ đau vì bỏ lại toàn thể chư Chức-sắc và toàn cả Tín-đồ trong cảnh bơ vơ như chim lạc bầy, như gà mất Mẹ, mặc cho giông tố phủ phàng.

Nhưng đứng bậc cao siêu như Đức Ngài thì tấn cũng quân tử mà thối cũng quân tử. Xét mình không làm điều chi lầm lỗi nên Đức Ngài tự giải nỗi sầu, phú sự rủi may của nền Đại Đạo mặc cho Chí-Tôn xoay chuyển. Nơi Kiêm Biên là nơi Đức Ngài đến truyền giáo và mở Đạo trong mấy năm. Từ ấy Đức Ngài tiếp tục phụng sự cho chúng sanh, lo xây dựng Đền thờ Phật Mẫu, dạy dỗ chư Chức-sắc và Tín-đồ, cố nín chờ tình hình chính trị ở Việt Nam thay đổi hầu trở lại tiếp tục sứ mạng mà Chí-Tôn giao phó.

Con chim Đại Bàng đã tung bay tận mấy tầng mây, đã lướt qua nhiều cơn giông tố trót bao nhiêu năm, tất nhiên cần phải nghỉ cánh một thời gian. Đức Ngài tuy đem thân gởi nơi đất lạ, tuy được săn sóc chu đáo giữa các con em trong cửa Đạo, tuy được chút ít nghỉ ngơi dưỡng sức, nhưng lòng thương nhớ, thương Đạo, mến dân, lúc nào cũng một lòng hướng về cố quốc, lo nỗi nước nhà loạn lạc, dân phải chịu lầm than, thì tâm hồn không khỏi xao xuyến, lòng hoài cảm không khỏi chan chứa mạch sầu.

Cái tâm bệnh- một căn bệnh nan y của những bậc anh phong ái quốc, ưu thời phải thất vọng, làm cho thân thể Đức Ngài càng ngày càng tiều tụy. Có lẽ Đức Chí Tôn muốn đem Đức Ngài về Thiêng-liêng vị, để Đức Ngài dễ bề xoay trở giúp ích cho Đạo nhiều hơn là Đức Ngài ở nơi cõi thế, nên Đức Ngài ngộ bệnh không bao lâu thì lìa bỏ cõi đời về nơi Tiên cảnh.

Đức Ngài qui vị ngày 10 tháng 04 năm Kỷ Hợi (DL 17/ 05/ 19590 hưởng thọ 70 tuổi).

Đức Ngài có để di ngôn đại ý rằng:

Chừng nào Việt Nam được độc lập. Đất nước được thống nhất. Thì sẽ di Liên Đài của Đức Ngài về Tòa Thánh.

Than ôi!

Nguyệt khuyết Cung Dao,

Sương mờ dãnnh Túy.

Tiếng ngọc tiêu đã dứt,

Trí-giác đã hườn hư.

Vùng Thánh Địa là nơi nhờ có trí óc của Đức Ngài mà tạo thành. Ngài nay chúng ta không còn trông thấy Đức Ngài trở lại nữa để dìu dắt con cái Đức Chí Tôn trên đường Thánh Đức. Theo thể thường thì cánh tử biệt là cánh đau đớn nhất trong cuộc đời, nhưng về mặt đạo đức Ngài là một Đấng Thiên Tôn lãnh lệnh xuống thế đặng xây dựng cho thành một nền tôn giáo lưu tồn đến thất ức niên, thì sự qui vị của Đức Ngài chính là một phần thưởng thiêng liêng đối với người đã làm xong nhiệm vụ nay phải trở về phục mạng với Đức Chí Tôn. Những dấu vết của Đức Ngài để lại tượng trưng cho bao nhiêu công nghiệp phi thường, để lại cho toàn thể Chức Sắc và đạo hữu yêu dấu chí hy sinh, lòng nhẫn nại của Đấng vĩ nhân đã phí cả kiếp sanh, quên cả thân mình, lấm phen vào sanh ra tử để làm tròn sứ mạng đối với Đạo đối với nhơn sanh.

Nhớ ơn Đức Ngài chúng ta toàn thể Chúc sắc phải lập chí thanh cao, noi gương liêm khiết của Đức Ngài, tức là thực hành chủ nghĩa vị tha như Đức Ngài để lo bồi bổ đại nghiệp của Đạo càng thâm vững bền, vì chúng ta là những người đứng trong hàng Thánh thể của Đức Chí Tôn và đã được Đức Ngài tín nhiệm.

Xin thành tâm cầu nguyện Ông Trên ban phước lành cho toàn Đạo.

Nay kính.

God and Humanity
Love and Justice

